

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η... μη... σιδάρι! φώναζε στον Όροζο,

- Τι θές;
- Γιατί ν' αλληλοσφαιρούμε;
- Αυτό λέω κι' εγώ.

- Άς ξεκινήσουμε λοιπόν φίλοι. Κι' άς κερτάσουμε να αποκτήσουμε όσο πιο πολύ χρυσάφι μπορούσαμε.

- Φαισάκια ιδέα!
- Σιμφονοί;
- Σιμφονοί.

Έπειτα άπ' τη συνεννόησι αυτή, οι δύο τυχοδιώκτες αποφάσισαν ν' ανεβούν σ' έναν άπ' τους γύρω γκρεμούς και να κερτάσουν προς το μέρος της Κοιλιάς του Χρυσού, για να δούνε τι γινόταν εκεί. Είχαν άκούσει, φευγοντας, τους δύο τυροβολισμούς που είχε ρίξει ο Βοράζης και νόμιζαν πως καθίνας άπ' τους τυροβολισμούς αυτούς έσημαινε κι' από ένα θάνατο. Άρα, δύο άπ' τους κατοίκους του μισοκού του θησαυρού της Κοιλιάς είχαν έξοντωθεί. Ποιά όμως; Οι δύο κνημοί ή ο δον Έστεβάν κι' ο Διάζ;

- Όπως κι' άν έχει το πράγμα, είτε ο Βοράζης, οι άνθρωποι που μάζ' ένοχλούν και που θα μάζ' έταωναν το χρυσάρι, μέσ' από τα μάτια μας, λιγότερα κατά δύο.

- Το όποιο σημαίνει, ότι υπάρχουν περισσότερες έλπίδες να μείνουμε μόνο έμεις οι δύο κάρου του θησαυρού.

- Αυτό ν' άκούγεται, διάβολε!

Οι δύο τυχοδιώκτες είχαν πάρει ένα άνηφορικό μονοπάτι, στενό κι' επικλινό. Άπ' το ένα μέρος ύψονόταν ο βράχος κάθετος κι' άπ' το άλλο ύπηρχε τρομερό γκρεμιά. Σ' ένα μέρος του γκρεμιά αυτού, τα νερά που τρεμού, τον όποιο είχαν διασχίσει ο Βοράζης κι' οι σύντροφοί του, πίνον στο κινητό νησίαι τους, έσχημάτιζαν καταράκτη κι' έπεσαν με δύναμη και με τρομερό κρότο, από άρκετο ύψος.

Η κατοικία στο μέρος αυτό ήταν άφάνταστη. Ερηξίσει ήφαιστέλιον και τρομερά σεισμό και κίνηση της γής, που χιλιάδων έτών ίσως, είχαν σαράσει βράχους επί βράχων κι' είχαν άνοίξει από περσίδες έδαφος μεγάλες σχισμές και παραράκια.

Οι δύο σύντροφοι προχωρούσαν έριπτοι, αλλά σιγά και με προτοχή, για να μη γκρεμίσθην από τρομερά βάραιρα που άνούρνταν από τα πόδια τους. Έτσι δέν κίτταζαν καθόλου γύρω τους. Και δέν άντελέρθησαν από ποτάμι που άπλώνονταν κάτω άπ' τα μάτια τους, μα βόρα με δύο άλλόκοτους έπιβάτες, που διάσχιζαν κορμά το ρεύμα.

Συνθηματικά όσάτου από κατοικημένες τ' άλογα των δύο τυροδιωκτών, είχαν φτάσει τώρα έπάνω άπ' τον χείμαυρο, όταν έξαφνα, ο Βοράζης κράτησε τα χιλιάδρια του έδου του και σταμάτησε.

Ο Όροζος που έρχόταν έστρώσε του, με περιμένοντας το ξαφνικό αυτό σταμάτημα του συντρόφου του, έπεσε πάνω στα κατώλια του άλλου του.

- Σούτ! γιθίρισε ο Βοράζης.
- Τι τρέχει; ρώτησε ο Όροζος άνηπιχός και κίτταξε έπιτός.

Είπε τότε σ' όχι και πολύ μεγάλη άπιστοια έπιτός, ένα παράξενο θέαμα. Κατασπίσε του βράχουδους μονοπατιού ήταν ξαλιωμένος ένας άνθρωπος. Ένας άνθρωπος βουτηγμένος στη λάσπη άπ' την κορφή ως τα νύχια. Κι' ο άνθρωπος αυτός που τους έφραζε το δόμο, κινηίσε κάτω άπ' τον τρομερό γκρεμιά, χωρίς να σαλεύη καθόλου.

Οι δύο τυχοδιώκτες, άλληλωντάχθησαν σαστισμένοι.

Τι είδους άνθρωπος ήταν αυτός πάμ, πάνω σ' αυτές τις άγριες έρημιές; Ήταν λευκός; Ήταν Ίνδος; Δέν μπορούσαν να καταλάβουν, γιατί τον σκέταζε παχι στρώμα βούρσου. Ήταν όποιος ζωντανός ή νεκρός μήπως; Κι' άν ήταν ζωντανός, τί διάβολο έκανε εκεί

αύτα; Τι κίτταζε έτσι άκίνητος, κάτω άπ' το χείλος της άβύσσου;

Η νεφελώση κι' η όαχλη που σήμανε ψηλά, ως το μέρος αυτό ο καταράκτης, δέν άφανε τους δύο τυροδιώκτες να διακρίνουν και τόσο καλά. Σε μία στιγμή όμως φύσηξε άγέρας, ή όαχλη διαλύθηκε και τότε οι δύο σύντροφοι άνεγνώρισαν τον άνθρωπο που τους έφραζε το δόμο.

- Ο Κουζίλος! είπε σιγα ο Βοράζης.
- Ο Κουζίλος! μοιραίρισε κι' ο Όροζος.

- Και τώρα, σύντροφε; Αυτός ο άγριός φτηρόνει πάντα εκεί που δέν τον σπέρνουν. Σημάειρε τον γρήγορα, τυροβόλησε τον και σκότωσε τον. Δέν χρειάζομαστε και τρίτο σύντροφο και μάλιστα τέτοιο σύντροφο, στη μακράτα του θησαυρού.

- Όχι, όχι, δέν πρέπει, απάντησε ο Όροζος, ο όποιος σκέφθηκε πως άπ' παραβολήσε, θα σκότωσε βέβαια τον Κουζίλο, αλλά δάμενε συγχρόνως ν' άδειανό το όλο του στη διάθεση του έπιβούλου κι' έπιανόντων συντρόφου του.

- Γιατί δέν πρέπει; ρώτησε ο Βοράζης.

- Είλε νά ρωτάς; Άν παραβόλησε, θ' άκούσαν οι κνημοί τον τυροβολισμό και θα τρέξουν να μάζ' έξαλαστρέψουν, δικαιολογήθηκε ο Όροζος.

Ο Βοράζης δέν έπεμεινε.

Απόμειναν λοιπόν άκίνητοι στη θέση τους, μη ξέροντας τί να κάνουν.

Μερικά δευτερόλεπτα πέρασαν. Κι' έξαφνα ή όαχλη άρχισε πάμ να πικνούται. Είχε άπλωθεί μάλιστα τόσο πυκνή τη φορά αυτή, ώστε ούτε τον Κουζίλο έβλεπαν πια, ούτε και μεταξύ τους διακρίναι ο ένας τον άλλο.

Η θολούρα αυτή κράτησε άρκετά. Έπειτα φύσηξε πάμ ξαφνικό κι' ο άνεμος τη διάλυσε.

Οι δύο τυχοδιώκτες κίτταζαν προς το μέρος που βρισκόταν ξαλιωμένος ο Κουζίλος, μα δέν τον είδαν πια εκεί. Είχε φύγει φαίνεται.

- Αυτό τον νανάμα πρέπει να τον έξαλαστρέψουμε, μόλις βρούμε κατάλληλη περίσταση, μοιραίρισε ο Βοράζης.
- Αυτό λέω κι' εγώ, είπε ο Όροζος.

- Είμαι βέβαιος πως ήθελε κορμά έδώ πέρα, για να κλέψη τον θησαυρό.

- Αυτό ν' άκούγεται, διάβολε.

- Άλλά τι έκανε ξαλιωμένος στην άκρη του γκρεμιά;

- Έγώ κι' εγώ.

- Τι διάβολο κίτταζε έτσι περίεργα;

- Αυτό είν' εύκολο να το μάθουμε.

- Ναι, Άς πάμε να ρίξουμε με πατιά.

Σεκαθλίβονταν από τ' άλογά τους, πλησίασαν στην άκρη της άβύσσου, στο μέρος άκριβός που βρισκόταν προηγουμένως κι' ο Κουζίλος, ξαλιώθηκαν στη γή με την κοιλιά και κίτταζαν κάτω.

Το θέμα που άντικρινωαν, με την πρώτη ματιά που ρίξανε, τους έκανε και τους δύο να ξεφρονίσουν από κατάληψη, από θάνατο, από άπληστία.

Άοξετά πιο κάτω στο γκρεμιά, σε μία έξοχη του βράχου, βρισκόταν ένας μεγάλος δικός χρυσού. Ένα μεγάλο κομμάτι χρυσαιού, που λαμπεροπότισε έκτυρωτικά.

Οι δύο γρηγορήδες αισθάνθηκαν παραάλλη. Τα νύχια τους καρφίσθησαν στη γή άπ' την άπληστία τους. Τα μάτια τους είχαν γουλιώσει.

- Χουράρι!... φώναξαν κι' οι δύο μ' ένα στόμα.

Άλληλωντάχθησαν έπειτα κατατυγανημένοι.

- Πρέπει να το πάρουμε, πριν μάζ' το αρπάξει ένείνος ο σκύλος, ο Κουζίλος είπε ο Βοράζης.

- Βέβαια, σύντροφε, απάντησε ο Όροζος.

- Ναι, αλλά πως θα το φτάσουμε;

- Να κατέβης ως εκεί μ' ένα σχοινί.

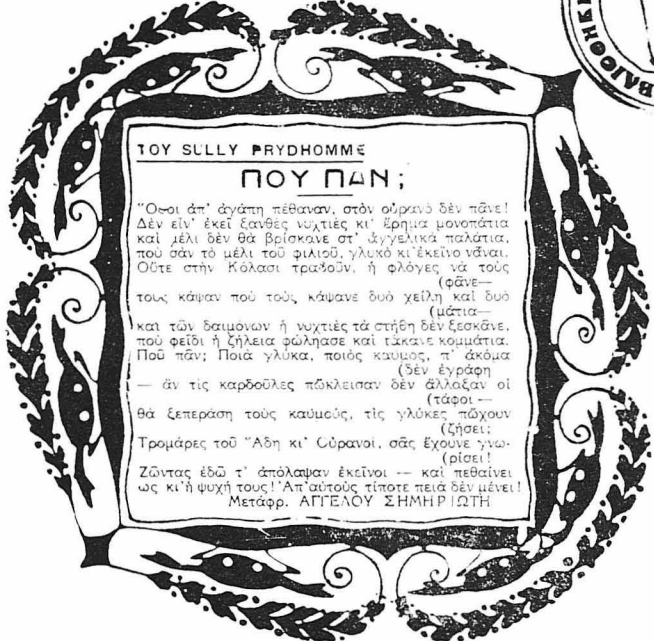

Ο Αίγαργος κίτταζε γύρω του προσεκτικά...

— Ποτέ... όχι, όχι!
 — Γιατί;
 — Γιατί θά βρης ειχαρία έτσι να με σκοτώσης. Γιατί δεν καταβαίνεις εσύ;
 — Άδύνατον. Δεν έχω όρεξη να μου φυτέρης καμιά σφαίρα στο κρανίο, γιά να πωίη το χουσαφι διζό σου.
 — Δεν θά το κάω, μα τόν Ίησού Χριστό!
 — Δεν σέ πιστεύω, σύντροφε.
 — Τότε, τί να κάνωμε; Άν πρόπει ν' αφήσωμε τό χουσαφι αυτό στον Κουζίλο.
 — Αυτό ν' άνοίγεται.
 — Στάσου, βοήθα!...
 — Τι;
 — Νά φέξωμε κίηρο, ποιός θά κατέβη στο γαρειμό. Λέγεσαι;
 — Λέγομαι.
 Έφριξαν άμείως κίηρο κα' έπρεσε στον Όροζή να κατέβη μ' ένα σχοινί στην άβυσσο.
 — Χωρίς να χάσουν πειά καρφό, οι δυο τυχοδιώκτες έβλυσαν τις τρυχιές των άβυσσων των, τις έπυλεξαν διπλές κα' έδεσαν τη μι άκρη σ' ένα δέντροκι πού υπήρχε πλάι στο χείλος της άβυσσου. Με την άλλη άκρη δέθηκε, κάτω απ' τις μασχάλες, ο Όροζής.
 — Έμπρός! Κατίθωμε γρήγορα, τού ειπε ο Βαράγιας, στα μάτια του όποιου έλαμπε ο πυρετός της άπληστίας. Μόλις πάρεσε τό χουσαφι, θά σέ τραβήσω άμείως άπάνω.
 — Μου δοκίμασε πώς δεν θά έπιβουλεύηθης τη ζωή μου;
 — Σου τό δοκίμασα.
 Ο Όροζής άρχισε να κατεβαίνει στην τρομερή άβυσσο, πιανόμενος με τά χέρια απ' τις έξοχές του βράχου.

Ο Βαράγιας τόν παρακολούθησε από πάνω, άφροντας λίγο-λίγο τό σχοινί.
 Έπί τέλους, ο τυχοδιώκτης έφτασε στό μέρος πού βρισκόταν ο όγκος του χουσαφιού.
 Ήταν μισοκίδη στον ίδρωτα απ' τη συγκίνηση και την αγωνία του.
 Άρπαξε τόν μεγάλο βούλο του χουσαφι στην άγκαλιά του και φώναξε στό Βαράγια:
 — Έμπρός, σύντροφε! Τράβα τό σχοινί γρήγορα. Ζυγίζει ένα σωφό οζάδες τό χουσαφι. Κάνουμε την τήχη μας.
 Ο Βαράγιας άρχισε να τραβήη απαλά και προσεκτικά τόν σύντροφό του προς τά επάνω.
 Όταν όμως ο Όροζής έφτασε ως πέντε-έξη σπιθαμές κάτω απ' τό χείλος της άβυσσου, ο σύντροφός του σταμάτησε άπότομα να τραβήη τό σχοινί.
 — Γιατί σταμάτησες; ρώτησε άσθησιώνοντας απ' την κούρασι ο Όροζής.
 — Κοιράστρα, διάβολε! Με τό χουσαφι πού βαστάς, είσαι πολύ βαρύς. Δώσε μου τό να ξελαφρώσης λίγο.
 Και συγχρόνως άπλωσε τά χέρια του κάτω από τόν γαρειμό.
 — Όχι, όχι, φώναξε ο Όροζής. Δεν σου τό δίνω.
 — Γιατί;
 — Γιατί, άν σου τό δώσω, θά κόψης τό σχοινί και θά πέσω στον γαρειμό, όπου θά γίνω κομμάτια.
 — Άν ήθελα να σέ ξεμπερδέψω, θά τό ειχα κάνει αυτό.
 — Ναί, αλλά θάγανες έτσι και τό χουσαφι.
 — Κοιταμάρες. Δώσε μου έδώ τό χουσαφι, γιά να σέ τραβήξω επάνω εύκολότερα.
 — Όχι, ειπα, δεν σου τό δίνω.
 — Κι' ενώ δεν σέ τραβάω επάνω.
 — Ά, έτσι, δολοφόνε!... Θές να με ξεκαμάς; Έστω...
 Άλλά θά χάσης και τό χουσαφι.
 — Θα μου τό δώσης.
 — Όχι, δεν θά σου τό δώσω.
 — Θα κόψω τό σχοινί.
 — Κόψε το, άρχειε.
 — Θα πέσης στην άβυσσο και θα γίνης χίλια κομμάτια.
 — Προτιμώ να κομματιασθώ, παρα να σου δώσω τό χουσαφι, παρά να σέ πληρώσω γιά να με δολοφονήσης, κανάγια, σκύλας μάνας γυνέ, λέτρα του Μεξικού, άγορμι φαρμάλο της ζουγκλας...
 Ή θέσας του Όροζή ήταν κορώμη.
 Κρύος ιδρώτας έσταξε απ' τό μέτωπό του. Τό σχοινί πού περιέβαλε τις μασχάλες του, τόν έκοβε φριτιά.

Μολοταυτα, δεν έννοουσε ν' αφήση τόν όγκο του χουσαφιού, τόν όποιον κρατούσε σφιχτά στην άγκαλιά του, όπως κρατεί ο έραστής την αγαπημένη του.
 Ο δυστυχος τυχοδιώκτης καταλάβαινε καλά, πώς η ζωή του κρεμότανε απ' τά χέρια του άρχεϊου Βαράγια. Ήξερε όμως επίσης πώς έτσι κα' άλλωιώς, ήταν χαμένος.
 Άν δεν έδινε τό χουσαφι, ο Βαράγιας θάζοβε τό σχοινί και θά τόν άφινε να πέση στο βράθυρο. Μα κα' άν τού τό έδινε, τό ίδιο θά γινότανε. Ο άπληστος τυχοδιώκτης θάζοβε πάλι τό σχοινί, γιά ν' απαλλαγη απ' αυτόν και να πη μοιράση μαζί του τόν θησαυρό.
 Το πρωτιότερο λοιπόν ήταν να μη δώση τό χουσαφι.
 Κι' άν ο Βαράγιας τόν δολοφονούσε, θά έτιμωρείτο σκληρά, χάνοντας τόν θησαυρό, ο όποιός θά καταρριβούσε στα άπαισια βάθη της άβυσσου.
 Βλέποντας την αγωνία του Όροζή ο Βαράγιας, βλέποντας ότι ο όγκος του χουσαφι ήταν έτοιμος να καταρριβήη απ' τά χέρια του, κατέληξε άπο άγωνιόδη άντομωνησία και τού φώναξε:
 — Γιά τελευταία φορά σου λέω: Δώσε μου τό χουσαφι.
 — Όχι, μαύγκισε ο Όροζής.
 — Θα κόψω τό σχοινί. Το δοκίμασα στον Ίησού Χριστό!
 — Κόψε το.
 Ο Βαράγιας τράβηξε άποφασιτικά τό μαχαίρι του.
 Ο Όροζής τόν παρακολούθησε κατάς αγωνία.
 — Λοιπόν, μου δίνεις τό χουσαφι; Όχι; ούθιλαξε ο τυχοδιώκτης.
 — Όχι, αποκρίθηκε ο Όροζής, και τά δόντια του χτυπούσαν απ' την αγωνία του. Τότε τριμάσου να πεθά-

...ο Βαράγιας άρχισε να τραβήη τό σχοινί, πού τόν σύντροφό του.
 Ο Όροζής κατάλαβε πώς έφτασε η τελευταία του στιγμή.
 Έφριξε ένα βλέμμα προς τό βράθυρο, στό σκοτεινό βάθος του όποιου θά έθρομιματίζοντο τά κοκκαλιά του, και έφριξε.
 Ο Βαράγιας είδε τό βλέμμα του αυτό, κατάλαβε την αγωνία του και τού φώναξε:
 — Άν μου δώσης τό χουσαφι, θά σου χαρίσω τη ζωή.
 — Όχι, δεν θά σου τό δώσω.
 — Έχω κόψει τό σχοινί ως τη μέση. Λίγο ακόμα και πάζ κατά διαβόλου. Δώσε μου τό χουσαφι να γλυτώσης.
 — Όχι.
 — Θές λοιπόν ν' αφήσης τά κοκκαλιά σου έδώ πάνω;
 — Ναί, σάλλε, δολοφόνε, ναί!...
 Ο Βαράγιας έτρεψε απ' τόν θυμό του.
 Τόν έπινε η λύσσα.
 Άν μπορούσε, θά έξέριζε τόν Όροζή με τά νύχια του.
 Γιά μιά στιγμή καίλιστα προστάθηκε να τού σχιση τό κρα-

νίο στα δυο με τό μεγάλο του μαχαίρι. Μα δεν μπόρεσε να τόν φτάση.
 Πλησίασε τότε πάλι στό σχοινί, τό όποιο — όπως είπαμε — είχε κόψει ως τη μέση, στήριξε την κόψη του μαχαφιού του σ' αυτό και ειπε στον Όροζή, πού τόν κούταζε με μάτια γουλιούνα:
 — Θα μετρήσω ως τά τρία. Άν στο διάστημα αυτό δεν μου δώσης τό χουσαφι, θά κόψω τό σχοινί, χωρίς άλλη κούβεντα, μα τις ψυχές των προγόνων μου. Κακό ινδικό βόλι να με χτυπήση, άν δεν κάωω β.π. λέω...
 Ο Όροζής δεν άπάντησε.
 — Ένα!... φώναξε ο Βαράγιας.
 Ο Όροζής σιωπούσε.
 — Δύο!...
 Τοιμουδιά δεν έβγινε απ' τά σφιχτά κλεισμένα χείλη του τυχοδιώκτη.
 Ο Βαράγιας περιέμενε λίγα δευτερόλεπτα. Έλπίζε πώς ο Όροζής θά φοβόταν, θά λιπόταν τη ζωή του και θά υπέκυπτε. Βλέποντας όμως τό πείσμα του, έφρίνασε. Και σφιγγοντας τά δόντια του με μακία έδρανήθη, σαν θηρέο πού τό πνίγουν:
 — Τρία!...
 Μα απ' τό στόμα του Όροζή δεν βγήκε άχνα.
 Λυσώοντας τότε ο Βαράγιας, έκοψε περα-περα τό σχοινί πού συγκρατούσε τό σύντροφό του.
 (Ακολουθεί)